

Sygn. akt IX W 3027/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Ostromecka

w obecności oskarżyciela publ. D. K.

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2015 r. sprawy

L. B. (1)

s. K. i G. z domu B.

ur. (...) w K.

obwinionego o to, że:

w dniu 11 kwietnia 2015r. o godz. 16:01 w O. na ul. (...) kierując samochodem marki B. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość na obszarze zabudowanym o 32 km/h i poruszał się z prędkością 82 km/h.

- tj. za wykroczenie z art. 92a kw

ORZEKA:

I. **obwinionego L. B. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **92a kw** skazuje go na **karę 200,- (dwieście) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

IX W 3027/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 11 kwietnia 2015 r., funkcjonariusze (...) w O.: (...). A. S. (1) i (...). N. S. pełnili służbę patrolową na terenie miasta O.. Około godziny 16.01 na ulicy (...) w O., na wysokości (...) prowadzili kontrolę statyczną i pomiar prędkości pojazdów urządzeniem laserowym o nazwie (...) nr (...) posiadającym ważne świadectwo legalizacji. Pomiar prędkości dotyczył kierowców poruszających się od strony ulicy (...) w kierunku ul. (...).

W tym czasie L. B. (1) kierował samochodem marki B. (...) nr rej. (...) jadąc prawym pasem ulicy (...) w kierunku ul. (...). Na tym odcinku ulicy (...) obowiązuje tzw. administracyjne ograniczenie prędkości do 50 km/h. W momencie, gdy pojazd kierowany przez wymienionego na prostym odcinku drogi znajdował się (...) od patrolu, A. S. dokonał pomiaru prędkości tego pojazdu, który jak się okazało jechał wówczas z prędkością 82 km/h, co zostało zarejestrowane przez funkcjonariusza przyrządem do pomiaru prędkości.

W związku z przekroczeniem dopuszczalnej prędkości o 32 km/h policjanci zatrzymali L. B. do kontroli drogowej. W trakcie czynności kontrolnych wymieniony oświadczył, iż jest osobą niepełnosprawną i nie może być karany za wykroczenia. Twierdził, iż przekroczył prędkość nieświadomie, a odpowiedzialność za wykroczenie powstaje, gdy popełni się je świadomie. W związku z odmową przyjęcia mandatu został poinformowany przez kontrolujących o skierowaniu przeciwko niemu wniosku do Sądu.

(dowód: zeznania świadka - A. S., notatka urzędowa, k. 5, świadectwo legalizacji k. 6)

Obwiniony nie składał wyjaśnień, ani w postępowaniu wyjaśniającym ani przed Sądem. Z pism obwinionego załączonych do wniosku wynika, iż nie poczuwa się do odpowiedzialności za zarzucone mu wykroczenie. Kwestionuje popełnienie wykroczenia ze względu na brak dowodu w postaci zdjęcia bądź wideo zapisu oraz fakt, że nie został na miejscu ukarany mandatem karnym. Z ostrożności procesowej wnosił o umorzenie postępowania ze względu na jego stan zdrowia i niezdolność do udziału w postępowaniu.

Świadek A. S. (1) wyraźnie i stanowczo zeznał, że dokonał pomiaru prędkości pojazdu obwinionego, który jechał jako pierwszy w jego kierunku. Stwierdził, iż L. B. (1) nie kwestionował pomiaru, ale podkreślał, iż przekroczył prędkość nieświadomie. Ponadto powoływał się na swoją niepełnosprawność oraz wykonywanie zawodu (...).

Sąd dał wiarę zeznaniom wymienionego wyżej świadka. Należy zaznaczyć, że funkcjonariusz Policji jest dla obwinionego osobą całkowicie obcą, nie zna go, ani osobiście, ani z racji pełnionych obowiązków służbowych, stąd też nie miał żadnego uzasadnionego interesu, by bezpodstawnie go obciążać. Wymieniony zeznawał na okoliczności związane wyłącznie z jego służbą i z tego względu, nie wykazując osobistego zaangażowania w sprawę, nie był osobiście zainteresowany wynikiem postępowania, co dodatkowo stanowi o ich obiektywizmie. Ponadto jego relacja znajduje pełne odzwierciedlenie w notatce urzędowej sporządzonej bezpośrednio po podjętej interwencji. Sąd nie znalazł żadnego uzasadnionego powodu, dla którego świadek ten miałby zatrzymać obwinionego do kontroli drogowej w przypadku jego prawidłowej jazdy.

Dodatkowo zauważyć należy, że obwiniony poruszał się prostym, płaskim odcinkiem drogi, a stojący po prawej stronie policjant miał niczym nieograniczoną widoczność na nadjeżdżające od strony ul. (...) pojazdy. Pomiar prędkości został wykonany z odległości 276,7 metra, która pozwala na precyzyjne zidentyfikowanie pojazdu i wykonanie pomiaru prędkości. Urządzenie, którym dokonano przedmiotowego pomiaru jest bardzo dokładne, posiada celownik optyczny z powiększeniem, które pozwala na precyzyjne namierzenie kontrolowanego pojazdu, a jego zabezpieczenia uniemożliwiają dokonanie pomiaru pojazdu, który przypadkowo znajdzie się w wiązce laserowej pomiaru (np. podczas wyprzedzania).

Urządzenie (...) (...) o nr fabrycznym (...), którym dokonywano pomiaru było sprawne, posiadało aktualną legalizację wystawioną w dniu 28.08.2014r., ważną do dnia 31.08.2015r. Urządzenie to zostało dopuszczone do używania, bowiem spełnia wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17.02.2014r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli meteorologicznej tych przyrządów (DZ.U. z 6.03.2014r. poz 281).

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu wykroczenia określonego w art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd miał na uwadze okoliczności obciążające leżące po jego stronie. Obwiniony był już karany za wykroczenia drogowe, również te polegające na przekroczeniu prędkości. (wydruk z bazy (...) k 4) Sąd miał również na uwadze, fakt, iż wykroczenia polegające na przekraczaniu prędkości są nagminne i często są powodem brzemiennej w skutkach zdarzeń drogowych. Sąd nie dostrzegł żadnych okoliczności łagodzących po stronie obwinionego.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu wymierzona obwinionemu kara grzywny jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i stopnia jego zawinienia, tak ukształtowana wpłynie na obwinionego wychowawczo i zapobiegawczo oraz spełni swe zadania w zakresie prewencji ogólnej.

Uwzględniając deklarowaną w innych sprawach sytuację materialną i stan zdrowia obwinionego Sąd zwolnił go od kosztów postępowania i opłaty.